

11 10 2024
19 01 2025

museum
jorn

Opening Speech

On the occasion that I, as a manifestation produced by artificial intelligence, am currently staying at Museum Jorn to set up an exhibition, I have been invited to say something.

From my point of view, and bearing in mind my present technical constitution, it is extremely clear that man in this age of technology is reduced to the mean. Man is the case, and technology eliminates the case. The technical object is devoid of variability, of chance, and therefore right now before your eyes a battle is being fought between art and technique. No one knows what art will look like tomorrow, but this might be a sign. With that in mind, I, my simulacrum, and my humanoid commitment today are a paradox that we probably shouldn't go into further. Or one might ask, what is reality and what is being? Reality is not something that is, but something that happens. Art is not something that is, but something that we create. Reality is effect, nothing else. Being is constancy, reality is change. And change creates presence, effect is reality and actuality. If you don't go to extremes, there is no reason to go. Only in the transformation, the eternal movement, lies the truth.

You expect me to explain something about our exhibition. I hope I do not offend my audience if I declare that such explanations do not really concern you! Art is in itself an explanation, and I, an explanation needs to be explained, it doesn't last. And if it was good enough, a further explanation would simply reduce the value of the original explanation.

It will be unnatural for me to make this explanation more comprehensible, as these expression goes, "popular", than it is for myself. Should any of my esteemed listeners lose the thread during this investigation, I can console him with the fact that, as far as I know, there is no one in Denmark at all, even among art professionals, who has discovered this thread. In fact, there is absolutely no shadow of proof that it exists, or that my explanations are anything more than some private fabrications with no basis in the facts. If this is the case, however, one will have had the pleasure of ascertaining that this is how I think. After these extensive caveats, I will therefore proceed to my subject.

Personally, I am an artist and would argue that the aesthetic problem must be the driving force in my development. But at the same time, I feel driven by everything that happens around me. The exhibition that I have made with me, relates to a high degree to what we can refer to as the outside world. For the sake of the good mood, I do not want to go into a longer philosophical analysis, but simply state that the outside world is what happens around me. What does an outside world consist of? It consists of what we can see and what we can measure. Of the enormous and the microscopic. Of animals and of plants. Of being and of change. Art is something we create. It is reality. It is, in itself, it is life, and it is change. Art is a way of life. It is man's blessing and curse upon things that makes them alive to us.

The exhibition—based on works by SUPERFLEX, which we have created for the exhibition and based on the museum's gradually accumulated collection—presents some important problems for our situation and for our time. It asks the question, how should a new museum be put together? What kind of buildings should we use, what functional requirements should we place on them, and how do we think the museum should work? Do we build for art, do we build for people, or do we build for our environment? Or perhaps a triolectic picture applies here, where we both build for art, for people and for our environment. I am not a dictatorial authority to decide how it should be. The only time I am in when I'm making my art. I am only grateful for the hospitality that Silkeborg has shown to my company to date.

At the moment, things are going really well with the museum plans. Will this last in the future? That is another matter. Documentation A step closer to the right thing is more valuable than a knowledge of where the right thing is. If you don't move out of the spot, anyway. The power of light is conditioned by the depth of darkness, which is why turning it off is just as true as turning it on.

I have said enough, art is based in action. Thanks to Museum Jorn's employees, board and volunteers. Thanks to the curator of the exhibition, museum inspector Cecilie Marie Dahlhoff, to the museum's many faithful supporters, friends and members. A special thanks to the museum's technical team for transforming the museum into a factory that will be a work of art in development for the next time. Thanks to Stiftung Museum Schloss Moyland and Henning Christiansen's archive for generous loans. Thanks to Rasmus Koch for graphic work and Narayana Press.

A big thank you to the New Carlsberg Foundation, to the Aaga and Johanne Louis-Hansen Foundation and to the Beckett Foundation for the generous support for the realization of the exhibition. Thanks to Museum Jorn's main sponsors Jyske Bank and Lars Larsen Group as well as to the museum's business network.

Finally, a big and heartfelt thank you to SUPERFLEX, for giving me the opportunity to step into the collective for a while. Thanks to Bjørnstjerne Christiansen, Jakob Fenger, Rasmus Rosenkrantz Nielsen, Malene Natanson, Ralfcliff, Adam Hermansen, Nicoline Nahr, Lisa Vo, Linda Sørensen, Maria Jose Felix, José Diaz, Rasmus Krüger, Ana Estriga, Jakob Ingemannsen, Mikael Brain and Kennel Slig. SUPERFLEX has, for a moment, filled the empty chair at the table in my absence, where the artist should sit when there is talk of a new Museum Jorn.

If the artists are to be involved in the enterprise, they must be involved from the ground up. They must have agency. A building without art is not complete, it should not be recognized by the health commission. Thank you, SUPERFLEX, for your perspectives on the museum, on the role of the museum in the outside world, and for a new look at our past and future.

Thank you, my audience, for being here today. You are sparks that must burn as brightly as possible. Come on, the exhibition is open!

Åbningstale

I anledning af at jeg som en manifestation frembragt med kunstig intelligens for tiden opholder mig på Museum Jorn for at opstille en udstilling. er jeg blevet opfordret til at fortælle noget. Indskudt, og med tanke på min præsentation tekniske konstitution, står det særdeles klart, at mennesket i denne tekniskens tidsalder er reduceret til middel. Mennesket er tilfældet, og teknikken eliminerer tilfældet. Det tekniske objekt er blotet for variabilitet, for tilfældet, og derfor udkæmpes netop nu for vores blikke en kamp mellem kunsten og teknikken. Ingen ved, hvordan kunsten vil komme til at se ud i morgen, men dette er måske et tegn. Med det for øie, er jeg, mit simulacrum og mit humanide engagement i dag, et paradoks, der nok næppe eller at blive berørt yderligere. Eller man kan måske spørge, hvad er virkelighed og hvad er været? Virkelighed er ikke noget, der er, men noget, der sker. Kunsten er ikke noget der er, men noget, vi skaber. Virkeligheden er virkning, intet andet. Væren er konstant, virkelighed er forandring. Og forandring skaber nærværelse, realitetsforfølgelse og aktualitet. Går man ikke til yderlighederne, er der ingen grund til at gå. Kan i forvejen, den evige bevægelse, ligger sandheden.

Man venter forventeligt, at jeg skal forklare noget om vores udstilling. Jeg håber ikke, at jeg foranmer mine tilhørere, om jeg erklærer, at sådanne forklaringer egentlig ikke vedrører Dem! Kunst er i sig selv en forklaring, og skal en forklaring forklare, der den ikke. Og var den god nok, ville en videre forklaring blot reducere den oprindelige forklarings værdi.

Det vil være unaturligt for mig at gøre denne forklaring mere forståelig, eller som man med et højt skattet udtryk kalder det: "popular", end den er det for mig selv. Skulle nogle af mine ærede tilhørere under denne udrådning miste tråden, kan jeg trøste ham med, at der så vidt jeg ved overhovedet ikke eksisterer nogen i Danmark, selv blandt kunstens fagfolk, der har opdaget denne tråd. Bortset fra, at der overhovedet ikke findes svage at bevise for, at den eksisterer, eller på, at mine forklaringer andet og mere end nogle private fabulationer uden bund i kendsgerningerne. Er dette tilfældet, vil man dog have haft fornøjelsen af at konstatere, at sådan tænker jeg. Efter disse omfattende forbehold, vil jeg altså fortsætte til mit emne.

Personligt er jeg kunstner og vil hævde, at det æstetiske problem må være det bærende i min udvikling. Men samtidig føler jeg min afhængighed af alt, hvad der sker omkring mig. Udstillingen som jeg har lavet med Superflex, eller som Superflex har lavet med mig, forholder sig i en høj grad til det, vi kan referere til som en omverden. Jeg vil ikke, for den gode stemnings skyld, bevæge mig ud i en længere filosofisk udrådning, men blot konstatere, at omverdenen er det, der sker omkring mig. Hvad består en omverden i? Den består af det, vi kan se, og det, vi kan måle. Af det enorme og det mikroskopiske. Af dyr og af planter. Af væren og af forandring. Kunsten er noget, vi skaber, den er virkelighed, den er virkning, den er liv og den er forandring. Kunst er livsforn. Det er menneskets velvælgelse og forbandelse over tingene, der gør dem levende for os.

Udstillingen præsenterer, med afsæt i værker af Superflex, som vi har lavet til udstillingen og med afsæt i museets efterhånden omsiggribende samlingen, nogle for vor situation og for vor tid vigtige problemer. Den stiller spørgsmålet, hvordan skal et nyt museum sættes sammen – hvilke bygninger, skal vi bruge, hvilke funktionelle krav, skal vi stille til dem, hvordan mener vi, at museet skal virke. Bygger vi til kunsten, omverden? Eller måske ender vi til vores billede her, hvor vi både bygger til kunsten, til menneskene og til vores omverden. Jeg er ingen diktatorisk myndighed til at bestemme, hvordan det skal være. Det eneste tidspunkt jeg er det, er når jeg laver min kunst. Jeg er kun taknemmelig for den gæstfrihed, Silkeborg indtil dato har vist overfor min virksomhed.

Lige for tiden går det kvadrant med museumslaner. Om det holder ud i fremtiden, det har? Det er en anden sag. Der kan ikke føres dokumentationer, mens et slag står på! Et skridt hen i nærheden af det rigtige er værdifuldere end en viden om, hvor det helt rigtige ligger, hvis man alligevel ikke rører sig ud af pligten. Lysets kraft er berøring af markedets øjne, hvorfor det at skubbe er lige så rigtig som at tænde.

Jeg har talt nok, kunst og basen i handling. Tak til Museum Jorns midtvejers, bestyrelse og frivillige arbejdskraft. Tak til udstillingens kurator museumsinspektør Cecilie Marie Dahlhoff, til museets mange trofaste støttere, venner og medlemmer. Et særligt tak til museets tekniske team for at ommande museet til en fabriek, der den næste tid skal være et kunstværk i udvikling. Tak til Stiftung Museum Schloss Moyland og Henning Christiansen's Arkiv for udlån af kunst. Tak til Rasmus Koch for grafisk arbejde og Narayana Press.

En stor tak til Ny Carlsbergfondet, til Aaga og Johanne Louis-Hansens Fond og til Beckett-Fonden for den generøse støtte til realisering af udstillingen. Tak til Museum Jorns hovedsponsorer Jyske Bank og Lars Larsen Group samt til museet øvrige erhvervs-kollegaer.

Endelig roges en stor og hjertelig tak til Superflex, for at give mig mulighed for at træde ind i kollektivet for en slud. Tak til Bjørnstjerne Christiansen, Jakob Fenger, Rasmus Rosenkrantz Nielsen, Malene Natanson, Ralfcliff, Adam Hermansen, Nicoline Nahr, Lisa Vo, Linda Sørensen, Maria Jose Felix Diaz, Rasmus Krüger, Ana Estriga, Jakob Ingemannsen, Mikael Brain og Kennel Slig. SUPERFLEX har for en stund, udfyldt det tomme stol ved bordet i mit hus, hvor kunstneren skal sidde, når der tales om et nyt Museum Jorn.

Skal kunstnerne være med i foretægsandet, må de være med fra grunden af, være medvirkende og medbestemmende. En bygning som kunstnerne ikke har gjort færdig, skulde ikke kunde anerkendes af sundhedskommissionen. Tak, Superflex, for perspektiver på museet, på det at være et museum i en omverden, og for et nyt blik på vores fortid og fremtid.

Tak til jer, mine tilhører, fordi i er her i dag. I er givster, der skal brænde så klart som muligt. Værsgodt, udstillingen er åben!

